

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew ćel

F.

Szěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kōzdu kobotu w Šmolerjez Inhiczišczećni w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedzela po hodžoch.

Dženšnišča njedzela rěka njedzela po hodžoch. Dole mjeno praji, so runy pucž s Božeho khwalenja džemy. Dale khwalba miłosćiweho Boha, so je nam swojeho jeničkeho narodženeho Ssyna dał, njedyrbi pola naš ženje pschetač. Duž njesapomńmy jeho swjate, hnadne mjeno w kōzdy čas khwalicž, a to niz jeno s jasnkom, ale tež s wutrobu a s žyłym swójim žiwjenjom.

Dženšnišča njedzela po hodžoch je pak tež poslednja njedzela lěta. D kał wjele Božich dobrotow je so nam w běhu minjeneho lěta dostawało! Rozpominamy Božu wulku dobroćiwosć a sčezedrimosć po sčtwórtelj próstwie, jeho njewuprajnu lubosć a šmilnosć po tšjoch artiklach našeje šcěsczijskeje wěry, dha njewopschijamy, kał móže tak wjele cžłowjekow bjes Božej khwalby być. Bohladajmy na šebje a na wšitke dny tuteho lěta, kotrež so k swójemu kōnjei nakhila, hacž šmy tošamo k Božej cžesczi a k swójej šbōžnosći naložili a swój čas derje wukupili. Praschajmy so na šwědomnje: Steji dženska pschi kōnju lěta lěpje s našej duschu, hacž pschi jeho šapocžatku, abo je s našim duchownym žiwjenjom wróczo šćlo? Wopomńće, so nam k šarunanju dotalnych šćomow dalšchi šeniški čas šawěscženy njeje a so je tehodla wěczna šćłoda wo kōzdy šhubjeny džěň.

Šwiate šćenje sa njedzeli po hodžoch je hlubokeho wopschijecža a šteji napišane w přenim šćawje ewangelija šwj. Jana wot 1. hacž do 14. šćłucžki. W nim rěczi

japoschtol Jan, tež theologa abo bohōšćomž mjenowany, wo potajnstwje bōjškeho bycža a bōjškeho šjewjenja a wjedze naš hižom s přenimi šćłowami do najhlubšceje hlubiny šcěsczijskeho bōjškeho pōšnacža.

Wažne je, so bu špocžatk Janoweho ewangelija runje ja jenu njedzeli hodowneho cžaba jako tekst wušwoleny; pichetož hodowna powjescž a wšćole myšle, kotrež Jan wurjekuje, maju tošame šrijedzišcžo, — Wumōžnika šćwěta, kotrehož šćenikaj Matthej a Lufasch nam w žłobie pokasujetaj jako džecžatko, Jan pak nam jeho pschedstaja jako jeničkonarodženeho we Wōtza kłinje; tamnaj džiwataj na jeho cžasne špocžatki, tōn wušbēhuje jeho wěczne bycže a šćłowanje. Přiedy hacž swjaty japoschtol Jan šćłut Jesuškoweho wumōženja na šemi wopisuje, nam wōn jeho krašnosć pola Wōtza psched woczi staja. „W špocžatku bē to šćłowo, a to šćłowo bē pola Boha, a Bóh bē to šćłowo“, tak wōn špocžina. My s teho pōšnamamy, so wěrný Bóh wot wěcznosće šem ženje w šebi šamym njebē wotšamnjeny był; ale kaž so cžłowka myšl s přenim wotomikom swójeho nastacža šćłowomnje šćłowo cžini, tež hdyž jo rōt njewurjekuje, tak wuprajomasche so Bože bycže hižom w špocžatku, t. r. do šćworjenja šćwěta a cžaba, we šćłowje. Hdžež pak je šćłowo, tam je rěcž jako wuras myšłow a šjewjenja. Šso wotewricž, bē po tajkim Boža wola wot wěcznosće šem. Tehodla mjenuje tež Jan Boha we swójim přenim lišće — lubosć, pōšćamjeniwšči ju jako bycže Bože; pschetož lubosć šćłownosć wotantuje, nochze tež šama bycž a žada druge

bycze, kotremuž chze so pobudželic. To, psches czož pať so wona pobudželi, je słowo. A tole słowo, wot węcnoścje pola Boha, t. r. rosběželne wot njeho a tola najwuźšcho s nim sjednoczene, bē kamo Bóh a s Wótzom runebo bójškeho bycza. So po tajkim wuras „słowo“, kotryž ja- poschtol Jan wo Božim Ssynu trjeba, žane wuręczane słowo njeje, ale so je s nim bójška wořoba mēnjena a to ta Božeho jenicžtonarodženeho Ssyna, nam t węcznemu sbožu sczłowjecženeho, to je se 14. a 18. shtucžki jašnje widžecz. Spomnjene mjeno je Jan drugej wořobje bójškeho bycza wořebje tehodla pschiswojit, dokelž je tónle jenicžtonarodženy Ssyn jako rôt Wótza wořebje w nowym testa- mencze s cžłowjekami rēczał a jim jeho radu t wumóženju jich dušchom wořewjał.

Psches bójšku móž węcžneho słowa buchu wschē wēžy stworjene; jich žiwjenje bē we nim, a we žiwjenju bēsche šwětlo po Božej podobnośczi stworjenych byczow. Tak sjerwi so nětko tuta bójška wořoba — słowo, žiwjenje a šwětlo — w šwēcze, wot njeje stworjenym; ale cžēmnoścž w sraženym šwēcze njeje šwětlo pschijała, runjež bēchu cžłowjekojo na sšhadžajomne šwětlo kēžbliwi sczinjeni. Pschetož kschčenit Jan džēiche jemu jako šwēdł a wuwolať do priedy a pschpowjedasche jeho pschitšad do cžēmneho šwēta, so runajo sernicžžy, šlónzu pschedkšhadžazej, kotraž woblednje a so šhubi po jeho sšhadženju.

Hižom dawno bēsche šebi tón Anjes židowski lud sa šwójštko wuswolil; tola tež tón jeho jako šwojeho Šbó- žnika we wērje njepšchipsna a štorczi jeho wot šebje. Ženo nad někotrymi, kotřiz jeho pschijachu, móžesche so jeho bójška móž wopokasacz, nad tymi pať tež hacž na najkra- šnišcho; pschetož wón jich šebi runych sczini: džēczi naj- wyschscheho Boha šameho! Cžēlny narod cžłowjekow džēczi Bože njeczini, tež hdyž woni wot Abrahama wotkšhadžeju; ale wot Boha šameho dyrbja so woni psches jeho słowo t temu s nowa narodžicž.

A woprawdže sczini so nětko węcžny Ssyn Boži, kiž bē hižom w spoczatku jako słowo wot węcnoścje pola Boha a s nim wērnny Bóh, cžēlo a krej, t. r. wón cžłow- sku naturu, scžēhi hrēcha cžischczazu, tať pschija, so so jako bójška wořoba, kiž je Bóh nade wschitkim, šam poniži, tež runje tať wērnje cžłowste džēczo s cžēlom a krowju a, kaž drušy cžłowjekojo, s kšudym hubjenym cžłowjekom bycz a mješ nimi bydlicž polny hnady a prawdy. Šswjeczi japoschtoljo bēchu teho šwēdžy a šu, njedžiwajo jeho pschi- jateje niskoścje, s woczomaj widželi jeho krašnoscz, kaťuž nihtó mēcz njemóže, kšiba jenicžtonarodženy Ssyn wot Wótza.

Na wobšamknjenje lēta.

Cžadž a węcžnoscz.

(Psalm 90.)

Slóš (519): Wozuczczel tón slóš waš wola.
Cžadž a węcžnoscz — dať je s Boha! —
Naš t Bohu našcha wjedže droha,
Sdyž wērne Bože džēczi šmy;
Našche Bóh je wukšowanje;
Sdyž jeho mamy spodobanje,
Džē domoj t njemu pschindžemy;
Wón wumrjeć ludžom da,
Kiž w šwojej možy ma
Wschitkón wodnyč. —

Duž kšwatajmy
Tu s zusožy,
So domoj t herbstwu dožpimy!

Tyžaz lēt so psched nim minu,
Kaž džēn, a runo scžēnej šhinu,
Kaž nōžna straža nimo du;
Žako rēka spēschnje kšwata,
Kaž šón, a jako trawa data
Že t šmjerczi, — ludžo šahinu;
To hnēw twóji dokonja,
So dny so poshubja
Nam, o Anježe!
Ty wořewišč,
S cžmy postajišč
Na šwětlo hrēch, jón šašudžišč.

Našche žiwjenje je krótke,
Sdyž šdacž so s kšwilemi chze šlódke,
Že próza, kšchiwda pobyló;
Lēt so šydomdžēšat minu
Nam rucže, wóšomdžēšat šhinu,
Kaž bychmy s kšwattom wješli so
Přecz s cžadža hnadneho
Do kraja zuseho
Ludžo šmjertni.
Wucz, Anježe! naš
Šswóji wužicž cžadž,
So pschindžemy na Boži kšwaš!

Na kšwaš jehnjeczowy chžemy
Dónč, kotřiz s cžadža domoj džemy
Psches wschelle tudy wyschnoścje;
Našhcžej se šwojej hnadu
Naš, Anježe! rano, so nam t padu
Šso noha špróžna njekunje! —
Sdyž cžwilowať naš šy,
Naš šwješel šašo ty,
Anježe Božo! —
Budž mišy nam,
Kiž móžesč šam
Naš domoj dowješcz t njebiešam! —

U.

Nowe lēto.

A pschekupzej w Parisu nowe lēto sčtyrjo jeho džēlacžerjow pschindžechu jemu t nowemu lētu šbože pschecz. „Lubo mi je, so scže pschischli“, wón t nim džesche, „šym šebi hižo na waš po- myšlivoschi sa šoždeho s waš pať hromadku 15 frankow pať bibliju pschihotowať. Móžeczē nětk wolicž; radžu pať wam, so byšchēže šebi Bože słowo wuswolili.“

Naštaršči s nich, s kšobukom w ruzy, wotmołwi: „Bych šebi rady bibliju wšať; ale hlejczē, luby knježe, ja cžitacz njemóžu! Že-li so wam teho dla prawje je, dha bych rady — —“ — „By rady te 15 frankow mēť“, pschekupž džesche; „šym wam šwobodne wo- lenje wostajil, tudy šu wone.“ — Druhi a tjezi tež wschelake nusowaze pschicžiny mjenowawšchi najebacz wukšwalowanja, s ko- trymž pschekupž bibliju pscheporuczowasche, pjenješy žadašhtaj. Ženož pošledni, mloduschi cžłowjek, džesche: „Ža šebi bibliju wysche wažu, wo kotrejž prajicže, so je tať dobra a nusna.“ —

„Prawje taťle, mój pscheczelo“, pschekupž džesche, wšmi tudy tule bibliju a cžitaj w nej pilnje! — Žako nětko mlody muž knihu

F.

pschijawšchi wotewri, jemu sľoty, 40 frantow placžazy, napschecžo padže. Wón na swojeho knjesa spodžiwny a prafchawy pohľada. Tón pať džesche: „Wšmi sľoty, je sa tebje postajeny; cži drusy budžichu w swojich biblijach tež tajki namafali; žel mi je, so bu žebi pjenjesy wyšche wažili, dylžli Bože słowo“. —

—n.

Ma nowe lěto.

Knjesowe postrowjenje swojich lubnych pschi fastupje do noweho lěta.

(Luk. 12, 5—9.)

Hłóš (344): Božo, Knježe teho swěta! —

Posľuchajmy na hlóš Boži

Dženška wschitzy kedžbliwje,

Sdnyž do pschichoda so sľoži

Cžer, a lěto nowe je,

Kotrež Boža dobrota

Nam tu w zusbje wobradža!

Milosć Boža džens nam sficža

Wótry kľot do swědomja;

Starosć njewuschnu wschu snicža,

Bojastnych naš pokhosta:

Bójče wyšche wscheho so

Boha wschekomžneho! —

Pjecž so wroblow pschedawaja

Sa dwaj maľaj pjenježľaj;

Hódnosć jara žnadnu maja,

Kosomny žej kóždy praj!

Tola Boža dobrota

Se tu wschědnje fastara.

Vicžene na naškej hłowje

Esu tež našche wlošny wsche,

Šajeny w najľepšim sľhowje

Wěrjazy so kóždy wě. —

Duž je wuhľad jašny nam

Wotewrjeny k njebežam!

Bojecž nimamy so sľeho,

Sdnyž so Boha bojimy;

Wuwjesć i njepokoja wscheho

Wóčez naš chze miľostny;

Seho swěra pschewodža

Pscheczeluje naš se swěta. —

Wulke žlubjenje so jašni

Tu a sa raj pschichodny,

Džeczom Božim msda so krašni,

Sdnyž džer pschindže witany;

— Knjes dom wóžny wotewri

Šim a herbstwo posticži.

Duž psched swětom pónawajmy

Pschezo Knjesa swěrneho;

Semu cžesć a žwalbu dajmy,

Dowěrnišchi jemu so!

K nam so junu pónaje

W njebežach kral krašnosće! —

Boža ruka.

Njedžela běšche. Manišcha Boža žlužba bē runje stónčena, jako so cžezke njewjedro nad městom hromadu cžehnišche. Wšyř žľedowasche sa blyřkom, a hnydom na to scžehowazy prafkotazy hrimot nastróženym wobhderjam pschipowjedasche, so je njewjedro dnyřko. Nětto nowy, šatrařchny hrimot. Božo pomhaj, tón džesche do žyrkwje! Wtróčzele žura so i tšechi cžisčezža, mjes kotrymiž plomjenja k njeju šapaju. Žalosćizy šynki šchtormowazeho swona psches bubot hrimanja kľincžachu. Se špěchom žyřawy na pomoz pschiridrowachu a pilnej wohnjowej woborje so poradži, woheń wobmjesowacz a poduřpčž. Tak nětotra ruka so k džaknej modlitwje štyřny sa Bože hnadne swarnowanje; pschetož ľědy psched šchtwórcž hodžinu, prjedy hacž blyřk do žyrkwje dnyři, bēchu posledni spowjedni ludžo a kľóřšo i předarjom Boži dom wopuschčžili.

Alle tón Knjes bēšche wjetřche cžinił, hacž žebi to krotkowidni cžłowjeľojo myřľachu. Žako twarž nasajtra nastatu šchtodu pschepytowasche, wón i nastróženjom namafa, so bēchu móžne hrijady, kotrež wjerč njebechu, na woběmaj kónzomaj dospołnje wothnite, mjes teho so budžishe šchtó wo jich wobšchtodženy najmjeńšcheho šdacža poměł. Roswal wjerčha budžishe w najbľiřšim cžazu wěřty byl, a šchtó mohł žebi to njeľbože pschedstajicž, kotrež budžishe wón pschi pjenjeney žyrkwje pschihotowacz mohł?

Wo cžimž žadny cžłowjeľ ani šdacža njemějesche, to Bože wóžnoske moľo widžesche; wón bēšche blyřk sa swojeho pógľa wuřwolil, so by njewuprajnu řudobu wotwobrocžil. Šaj, Knjesowa ruka njeje psche krotka a pod jeho wobarnowanjom žu cži jeho derje wuřhowani.

F.

Řhuda řyrota.

(Stónčenje.)

Šurk pať šapocža powjedacz, tak bē so jemu w řukezach šchlo a tak hubjenje so hiřchče Emzy pola jeju wujja dže; so je so jemu ta holza wubjernje lubila a so njecha žanu druhu sa žonu měcz, hacž jenož ju. Pschi tym pať so bojoscze řminycž njemóžesche, so drje nan do teho njeřwoli. Macž jeho w tym trořchto- wasche, prajizy: mój řhno, dži do swojeje komorki a porucz řwoje pucže w modlitwje temu řnjesej; ja pať chzu jutřje rano i nanom řeczecž.

Nasajtra, jako mlyňk se spanja wotucži, bē jeho přenje prařchenje, hacž je Šurk dom pschichol a šchto je we řukezach wucžinił. Mlyňkowa wupowjeda wscho, šchtož bē jej Šurk dowěril, a so wón pschi tym wostawa, so chze žebi řhudu Emku bracz abo nježenjenty wostacz. Řhwilu mlyňk stonasche a so wobarasche. Ma to so wón řwojeje žony woprašča, šchto wona měni. Žako pať so ta wuřna, so je hiřom wčžera řwojemu řhnej řwoje macžerne požohnowanje dała, řjelny wón: šchto by mi pomhało, hdy bych ja „ně“ prařicž chžyl. Nječ so Boža wola řtanje! Alle ta řhrota njeřmje žadny džer dľeje w domje řwojeho cžwilowarja wostacz. Dženš hiřchče pojědžemoj i Šurkom do řukež a ja chzu tu wěž i řanom na cžisťe pschijnjesčž.

Ředom bē mlyňkowa tutu řecz řařľyřchala, dha wona i komory cželny a řurkej i wjeřelom powjedasche, so nan do žentny i Emku řwoli. Tón pať řhwatasche k naney a padže jemu i džakowanjom wotoľo šchije, so so wón řam řyřow řđeržecž njemóžesche. Tež žyła domjaza cželedž wo tym řhoni, a wulke wjeřelenje a řbožopřchecže so po žyřym domje řjewjesche, so kóždy widžesche, tak lubo wschitzy mlyňkež ludži mějachu.

Řonjomaj bu najľepřchi grat napoľoženy a wotoľo wofmich cžerjesche mlyňkež miřchtr se řwojim Šurkom we řwojim nowym wofu psches wjeř, so so wschitzy džiwachu a so prafchachu: šchto pať maja tola mlyňkežy dženska přjódľ?

U.

We jědnacich hodzinach wustupischtaj w Rmochez dworje w Rufezech i wosa a buschtaj wot Jana a Rhrysty rjenje witanaj a do jstwy rjenje nufowanaj. Rhrysta noschesche horje, sčtož móžesche a mješesche a po fhwaczinje džěsche wona do hornjeje stwy a Surt pntasche, hdže by Emku wufłědžil.

Zako běsčtaj Jan a mlynk samaj, sapocza tón, so chze dženska fwojemu jeniczkemu lubowanemu fhynej žonu brafchězicž a so by jemu lubo bylo, hdy by Jan k temu „haj“ prajil. — O! i wjebełosežu praju ja „haj“, sawoła tón i móžnym hłofom, a dawam lubjerad fwoje požohnowanje.

Ma to fłowo wołasche mlynk fwojeho fhyne a tón stupi do jstwy, sa ruku džeržo fwoju lubu Emku, kotraž so čerwjenjesche kaž rjana rózicžka. Mlynk stynny jeju ruzy hromadu a žohnowasche jeju a postrowi jeju jako nawoženju a njewjestu.

Zako to Jan widžesche, njechasche wón fwojimaj woczomaj wěricž, a rozdajiwšchi hubu bē wón k wohladanju, kaž by Lotowa žona był, podobny na felowy stolp. Sčto dyrbi to rěfacž? sawoła wón hněwnje! Sm! wotmolwi mlynk, to chzu ja tebi wuložicž.

Sa wčera na tebje pišach, so chze mój fhyne fěbi twoju džowku bracz. Sa fěbi myšlach, so sprawnny wuj fwojeho bratra sawostajenu džowku jako fwoju džowku džerži, a teho dla ja njemyšlach na Rhrystu, ale na Emku. Wčera je mój fhyne sam tudy pobyl a so i tej fhyrotu flubil; ty fhyne priedy fwoje „haj“ k temu wuprajil, a duž to w Božim mjenje pschi tym wostanje.

Jan čzinjesche mješwoczjo kaž kraholz, fiž je so w prudlach popadnył. Surt pak bē na to myšlil, so njeby feklja dolho trala, a bē do konjenja fhwatal a konje sapschahnył. Duž stupi wón do jstwy, wsa Emku sa ruku a fawasche nana, a po malej fhwili fědžachu wšchitzy tjjo we wosu. Njechacze Emini fšchinju fobu bracz? prajesche Jan. — Mě, wotmolwi Surt, tu my wam darimy a čerjesche i dwora, so wós jenož tak lėtasche. Konjej pak bēžesčtaj, jako bysčtaj samaj wjedžiloj, fak wulki sčaz wonaj fwojemu knjesej dom wjesetaj.

Zako pak Rhrysta wotjědženje wosa sašlyšcha, pschifkoczi wona a praschesche so fwojeho nana: njebē dha niczo i tej žentwu? wšchal so wonaj hižom sašo precž wjesetaj. Jan da jej na to plistu, so jej suby sasčezerkotachu a saprašny fhežne durje, so bē w žylym fužodstwie flyšchecž.

Surt, jako mješesche fwoju njewjestu na wosu, čerjesche na najbližšchim puczju do Prawiz. Prawicženjo pak, hdyž stareho mlynkež nana a jeho fhyne a fobu na wosu mlodu holzu wuhladachu, fšchafechu hłowu se spodzowanjom. Dolho njetrajesche, so wšchitzy fhonichu, fak je fěbi mlynkež Surt fwoju njewjestu, tu fhudu Rmochez fhyrotu pschiwjesł, a pschifhadžowachu i wješelom, jemu wutrobnje sbože pschecž. Wjecžor džěsčtaj Surt a Emka fe knjesej duchownemu, so by jeju na pschichodnu njedželu na klězhy pschipowjedal. Sa dwē njedželi bē fławny kwap w Prawicžanškim mlynje, na kotryž bēchu wšchitzy dobri pschecželjo a fužodžo pscheproscheni, a pschi kotrymž mješesche mlynkež macž nanajnušnišcho, so by fwojim lubym hoščjom pēnje poflūžowala a fwoju poflēdnju hoščjinu jako hošposa fweru wobstarala. Po kwafu sapocza pak so we mlodych mlynkež domje sbožowne a wješele mandželske žiwjenje. Raž jandžel bē Emka do domu stupila, pschetož žohnowanje Bože a fame sbože kčžesche psches jeje pilnosč a lubosnosč w nim a staraj mlynkež čłowjelaj so ženje nječajesčtaj, so bē fěbi jeju fhyne tu fhudu fhyrotu sa žonu wufwolil. Fišchěže dženska wonaj njemóžetaj došč wupowjedacž, fajtu lubosč wonaj na fhwatoku fwojeho žiwjenja wot fhyne a pschichodneje džowki wužiwataj! Slaj, tu je so to fłowo fhwjateho pišma wērne wopofasalo: tón Knjes wumože teho fhudeho, hdyž woła, a tu fhyrotu,

fiž žaneho pomoznika njemješesche (Job 29, 12); wón napschecžimo steji hordym, ale ponižnym dawa wón hnadu. (1. Pētr. 5, 3.)

Wěrnosč teho so dale bóle wobfhwědcžesche w Sanowym domje. Prěni čžaf po tym podawku njepofasa so wón nihdže, pschetož wón so hanibowasche psched ludžimi, fiž so jemu fmejachu. Sa někotry čžaf pak bē wón sašo jow a tam widžecž, a fhwalesche so i hordženjom a naduwanjom fwojeho bohatsčwa a wufbēhowasche fwoju Rhrystu jako najbohatsču njewjestu po žylym kraju. Tola nicčto wo nju njerodžesche, hacž na poplēdł jedny pachol i mēsta, kotremuž so jeje pjenjesy lubjachu, i nej kwaf hotowasche. Tón pak bē runje prawy nječnicžomnik, lōhy njerodny čłowjek. Jan a Rhrysta i nim do mēsta čehnisčtaj. Tow so pak nētk jeju hubjenstwo sapocza. Tón mlody pschichodny fhyne, dofelž bohatsčwo fwojeho pschichodneho nana fnajesche, njedželasche niczo, ale fhydasche w forcžmach pijo a hrajo. Hdž wón wjecžor pjany dom pschidže, bijesche žonu a jeje nana. Hdž jemu pjenjesy njedawasčtaj, čzinjesche dolh, kotryž dyrbjesčtaj saplacžicž. Jan, tón stupy a latomny čłowjek, so hněwasche, so po krótkim fšhori a wumrje. Sa džěpacž lēt bē to žyly wulke samoženje, kotrež bē Rhrysta fwojemu mužej fobu pschijnjesł, pschecžinjene a wona a jeje muž so i fhudobu a i nusu bēdžesčtaj. Rhrysta nētk se fhlyšojtmaj woczomaj na fwojeho muža bēda wołasche, hacž wón, dofelž w famej pjanosčzi živy, napoplēdku hubjeny tōnz wja a w fšhitalu wumrje. Wona nētk, žyly wofhudnjena, so i tym žiwjesche, so k ludžom na poflanje fhodžesche a kōždeho tež najnižšchego džěla raba hladašche, so by někotre froschki warbowacž mohla.

Wboha Rhrysta, ty naž wucžich spōsnacž, sčtož fhwjate pišmo praji: Njeprawe fubło njetyje! —

Wšhelake i bliska a i daloka.

Š Hrodžiščezja. Pschedfhyda fěrbsčesje hłowneje předaršesje konferenzy knjes farat Mršlak w Hrodžiščezju je wot ewangelstolutherskeho krajneho konsistorstwa powjesč dostal, so fme so po wofsamknjenju konferenzy wudaty „fědmory wěruwufnawarški fhērlusčf“ jako pschidawf k fěrbskim spěwarškim pschi Božich flūžbach spěwacž. Knježa duchowni čžyli nētko sterje a lēpje k. Šmolerjej fjewicž, felto fhērlusčkow sa fwoje wošady trjebaju.

— Raž tydženja fhonichmy, so w Budestezach 3. wulkeho rōžka w Bogtež hoščenzu fěrbski wjecžor wotdžerži. Tuteho wofjewjenja fmy so wšchitzy wutrobnje wješelili a čžemy so farjadowarjam a wšchēm fobusfutkowarjam psches bohaty wopyt džakowacž. W Budesčžanškej wokolinje a wošadže fmy wjele Šserbow, ale fěrbski wjecžor hišchěže mēli nješfmy. Čžim bóle so na njōn wješelimy. Raž na naprašchowanje fhonichmy, je sa spěwy a pschednoschki bohacže starane a wšchē pschednoschki smēja so w pobožnym duchu, kaž so to pola naž Šserbow wšchudže žada, a w fěrbsčej rēczi a w narodnej myšli, sčtož je w našim wótečžinžy husto liwkim čžazu sa naž jara dobre a nufne. Raž so tydženja fjewi, je fastup darmo. Potom ma potajkim tež tón najfhudšchi fladnosč, rjane spěwy a pschednoschki w lubej macžernej rēczi flyšchecž a wjecžor w pēnym towarštwje pschebycž. Duž, Šserbjo, pschichodny fšchwórtk wjecžor 1/28 hodž. do Budestez na fěrbski wjecžor!

R.

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchēch pschewawarňjach „Šserb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacž. Na fšchwórcž lēta placži wón 40 np., jenotliwe čžišł a so sa 4 np. pschedawaju.